राजन् प्रजानां कुकृतैः कोऽयं मतिविपर्ययः ।
येनेतर इव स्वैरमधीरोचितमीहसे ॥४५॥
यद्यसाध्यानि दुःखानि हेतुं न प्रभविष्णुता ।
तन्महीपाल महतां महत्त्वस्य किमङ्कनं ॥४६॥
कः शक्रः कतमः स्रष्टा वराकःकतमो यमः ।
सत्यव्रतानां भूपानां कर्तुं शासनलङ्घनं ॥४७॥
पत्यौ भक्तिव्रतं स्त्रीणामद्रोहो मन्त्रिणां व्रतं ।
प्रजानुपालनेऽनन्यकर्मता भूभृतां व्रतं ॥४८॥
उत्तिष्ठ व्रतिनामग्र्य क्व विपर्य्येति मद्वचः ।
प्रजापाल प्रजानां ते नास्त्येव क्षुत्कृतं भयं ॥४९॥
इति संरम्भतः प्रोक्ते तयानुध्याय देवताः ।
प्रतिगेहं गतप्राणाः कपोतनिवहोऽपतत् ॥५०॥
प्रातस्तन्नृपतिर्वीक्ष्य व्यरंसीत् मरणोद्यमात् ।
प्रजाश्च प्रत्यहं प्राप्तैः कपोतैर्जीवितं दधुः ॥५१॥
वस्त्वन्तरं किमपि तत् साध्वी नूनं ससर्ज सा ।
जनताजीवितावाप्त्यै न कपोतास्तु तेऽभवन् ॥५२॥
तादृशं नहि निर्व्याजप्राणिकारुण्यशालिनां ।
हिंसया धर्मचर्यायाः शक्यं चापि कलङ्कनं ॥५३॥
अभवन्निर्मलं व्योम देवीकृत्यैः सह क्रमात् ।